

VIDECZ FERENC

SZENTFÖLDI MOZAIKOK

Reflexiók Tám László fotóművész képeihez

Izrael – kőszivatag

*Isten a pusztát templomnak teremté,
Hol együtt lebeg vele csönd és lélek;
Kő, homok illeszkedett ősi renddé,
Míg szentélyébe ember be nem lépett,*

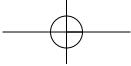
*S teremteni kívánt, Istant tagadva:
Bölcs köveit összekavarta balgán,
Palotákká, bálványokká faragta,
Vakon triumfált vétkek szeméthalma,*

*Hiúsgáhcsón araszolva feljebb,
Szálome-táncú fantomokat kerget,
Öntelen halmoz hibára hibát.*

*Nem sejtí dacos válaszát a földnek:
A kövek egy nap visszarendeződnek;
Sivataggá lesz végképp a világ.*

Szíriai rozetta-kő

*Szíria ősi rögén született atyamesteri kéztől
Nyerted örökléti alakod, zabolázva rideg kő
Büszke, konok lelkét, fót hajtva az égi parancsnak,
Vagy vándorként, Biblia földjét járva vetődött
Ritka tehetségű faragód szentély közelébe,
S létrehozott téged: lobogó ész s ujjak imáját?
Krisztus Urunk mosolyát rejted, vagy a példabeszédek
Köznapi nyelvén szólsz, csalogatva szeliden a népet?
Titkokat őrzöl, bölcs jeleket; botor ésszel az ember
Meg sose fejtheti, mégis erőt, bittet érez irántad.
Kört formázva a kezdetet és véget fogod eggyé,
Teljességet: nap sugarát, bolygók öröök útját;
Megkövesült száradból friss, üde pálmalevelként
Sarjadózó életkoszorú szava hódol az Úrnak,
S hirdeti: bár ezer évek teltek gyászban-örömben,
Holttá lett, ami élő, s feltámadt, mi enyészett,
Egy csak örök: a teremteni bíró isteni trónus.*

[*Videcz Ferenc versei*]

A sínai begy zarándokaihoz

Megnyugodott a begy, elcsendesiült.
Napégett arcán ezredek redői.
Kögörgetege nem kízid ellenünk;
Ábrahám, Mózes írott nyomát őrzi.

Ne várj lángcsívát, rengést, füstgomolyt;
Sóhajjá fáradt Jahve mennydörgése.
Hol egykor ég s föld tűzben egybefolyt,
Ma sziklapátriárkák robynak térdre.

Porrá lett Urad öröök csipkebokra,
Viszály sakálja les áldozatokra,
Tövis terjeszkedik igéret földjén,

Parancsolat tábláit gőg befedte,
Igazak sátra nem áll már felette,
Aranyborjúnak hódol minden törvény.

Mária temploma Wadi Natrumban

Sárgán gördül az alkonyi fény régmúltba merengő
Kopt kupoládon, idézve Seníte szavát, aki nyelved
Naggyá tette, latinnal, bellénnel vetekedve.
Általa szárba szökött, mit az Úr Szent Márk keze révén
Ősi egyptomi rögbé vetett rég Aquileában,
S bár levelet-ágát elemészti gyakorta pogányhad,
Törzse szilárd, markolja a földet ezer gyökerével.
Mária, József s vélük az Isteni Gyermek e tájón
Ellenségei kardja elől keresett menedéket,
Könny és sziklabít oltárán szentelve homokját.
Századok elteltével a vádiba újra leszállott,
S hívők hódolatán nyert templomot égi Madonnánk.
Fáradtan, ba fobászra betérsz hűsébe, zarándok,
Egyszerű boltok alatt vigaszodra találysz, meditálhatsz;
Árnyak gyűlnék imára veled: Pakhóm remetéi,
Oszlop-ikon viaszán gyertyák visszfénye barangol:
Isten-Anyánk karjában a Gyermek is elnyugodott már;
Közben a csönd Wadi Natrum csillagszín-nyoszolyáján
Szívet-lelket igazgat örömteli, bölcs kegyelembe.

VÍDECZ FERENC (1944–2011) vadászíró, költő és tanár. Hidason élt. Január 20-án elhunyt.

